

1

Pariz

LILIJE NAGNULA GLAVU I NASMEŠILA SE SVOM PRATIOCU SALVATOREU Nerviju, kad ju je šef sale ćutke i uljudno smestio za najbolji sto u restoranu. Za razliku od svega drugog u restoranu, njen osmeh je bio iskren. Njene svetle arktičkoplave oči poprimile su toplu smeđu nijansu lešnika zahvaljujući kontaktnim sočivima u boji. Plava kosa bila joj je ofarbana u zagasitosmeđu nijansu krzna kune zlatice i protkana istančanim svetlim pramenovima. Koren kose je doterivala svakih nekoliko dana, tako da se izdajničko plavo nije pomaljalo. Za Salvatorea Nervija ona je bila Deniz Morel. To je bilo prilično uobičajeno prezime za tamošnje prilike jer je bilo mnogo Morela u Francuskoj, ali ne tako uobičajeno da ne bi pobudilo podsvesnu sumnjičavost. Salvatore Nervi je bio podozriv po prirodi. To je bila osobina koja mu je sačuvala život toliko puta da on verovatno nije ni upamtio sve te situacije ali, ako bi se večeras sve odvijalo kako valja, on bi

konačno stradao. I to od osobe iz njegove struke, što je bilo više nego ironično.

Lilina lažirana biografija bila je sazdana od samo nekoliko slojeva. Nije imala vremena da se bolje pripremi. Računala je na to da on nema ljude koji bi kopali dublje od toga, kao i na mogućnost da je on startuje prethodno izgubivši strpljenje u iščekivanju neophodnih odgovora. Naravno, kad bi ta biografija bila potrebna, Lengli bi je pripremio za nju, ali ovog puta ona je radila samostalno. Učinila je najbolje što je mogla za vreme koje joj je bilo na raspolaganju. Verovatno je Rodrigo, Salvatoreov najstariji sin i drugi čovek u Organizaciji Nervijevih, još uvek kopao. Imala je malo vremena na raspolaganju pre nego što on otkrije da se ta naročita Deniz Morel pojavila niotkuda pre samo nekoliko meseci.

Salvatore, zavaljen u stolici, sa zadovoljnim uzdahom: „Ah!”, uzvratio je na njen osmeh. Bio je to jedan lep čovek u svojim pedesetim. Izgledao je kao tipičan Italijan sa sjajnom crnom kosom, živahnim tamnim očima i senzualnim usnama. Trudio se da istakne da vodi računa o svom izgledu. Njegova kosa još nije počela da sedi – ili je to bilo u pitanju ili je bio vešt koliko i ona u doterivanju korena kose. „Večeras izgledaš fantastično. Da li sam ti to već rekao?”

Krasio ga je i tipičan italijanski šarm. Nažalost, on je bio samo jedan hladnokrvni ubica. Doduše, i ona je bila takva. U tome su bili isti, iako se ona nadala da i nisu potpuno ravnopravni. Bila joj je potrebna prednost, ma koliko mala.

„Rekao si”, odgovorila je, ali ga je toplo pogledala. Naglasak joj je bio pariski. Dugo i naporno je vežbala da bi ga postigla. „U svakom slučaju, hvala ti.”

Gospodin Duran, menadžer restorana, prišao je stolu i naklonio se s poštovanjem. „Lepo je videti Vas opet, gospodine. Imam dobre vesti. Nabavili smo flašu *Šato Maksimilijana* iz ‘82. Stigla je upravo juče, a kad sam ugledao Vaše ime, stavio sam je na stranu i sačuvao za Vas.”

„Odlično!”, rekao je Salvatore sav blistajući. *Bordo* iz ‘82. predstavljao je izuzetnu berbu i preostalo je samo nekoliko flaša. To je podrazumevalo i visoku cenu. Salvatore je bio dobar poznavalac vina i bio je voljan da plati bilo koju cenu ne bi li se domogao nekog dobrog vina. Štaviše, on ga je voleo. Flaše nije nabavljao samo da bi ih imao. Pio je vino, uživao u njemu, poetski se izražavao o različitim mirisima i ukusima. S blistavim osmehom okrenuo se ka Lili: „Ovo je nektar, videćeš.”

„Čisto sumnjam”, uzvratila mu je mirno. „Vino mi se nikad nije dopadalo.” Stavila mu je do znanja od samog početka da predstavlja neuobičajenu Francuskinju kojoj se nije dopadao ukus vina. Njeno raspoznavanje ukusa bilo je žalosno plebejsko. Lili je, u stvari, uživala u čaši vina, ali kad je bila sa Salvatoreom, ona nije bila Lili. Ona je bila Deniz Morel, a Deniz je pila samo kafu ili flaširanu vodu.

Salvatore je rekao smejući se: „Videćemo”. On je, međutim, naručio kafu za nju.

Bio je to njen treći sastanak sa Salvatoreom. Od samog početka ona je glumila da je hladnija nego što je zaista bila, odbijajući ga prva dva puta kada ju je zvao da izađu. To je bio jedan proračunati rizik s namerom da uspava njegov oprez. Salvatore je bio naviknut na to da ljudi traže njegovu pažnju, njegovu naklonost. Odbijanje je bilo nešto sasvim novo. Njena prividna nezainteresovanost za njega pobudila je njegovu pažnju, jer tako stoje stvari s moćnim ljudima: oni očekuju od drugih da

obraćaju pažnju na njih. Takođe, odbila je da jede u skladu s njegovim ukusima, a bila je neobična i kada su u pitanju bila vina. Prilikom dva prethodna sastanka, laskanjem je pokušao da je privoli da proba njegovo vino, ali je ona to tvrdoglavo odbila. Nikad ranije nije bio sa ženom koja nije pokušala automatski da mu ugađa, te je bio zainteresovan tom njenom uzdržanošću.

Mrzela je da bude s njim, mrzela je što je morala da mu se smeši, da čavrlja s njim, da trpi njegov čak i najslučajniji dodir. Najvećim delom ona je uspevala da kontroliše svoj bol prisiljavajući sebe da se usredsredi na svoje ponašanje, ali ponekad je osećala takav bes i bol da je jedva uspevala da se uzdrži da ga ne napadne golim rukama.

Pucala bi u njega kad bi mogla, ali njegova zaštita bila je savršena. Rutinski su je pretresali pre nego što bi joj dozvolili da mu se približi; čak i prilikom prva dva susreta na skupovima gde su svi gosti bili unapred pretresani. Salvatore nikad nije ušao u auto na otvorenom. Njegov vozač bi se uvek zaustavio ispod zaštićenog trema na stubovima kako bi on mogao da uđe i on nikad nije odlazio na mesta gde se od njega očekivao nezaštićen izlazak iz vozila. Ako takav izlazak nije bio moguć, jednostavno ne bi otišao. Lili je pomislila da on neizostavno ima neki siguran tajni izlaz iz svoje kuće ovde u Parizu kako bi mogao da se kreće unaokolo a da to niko ne zna. Ali ako ga je imao, ona ga još nije otkrila.

Ovaj restoran bio je njegovo omiljeno mesto jer je imao jedan privatni, natkriven ulaz koji je koristila većina gazda. Posluga je takođe bila ekskluzivna. Lista čekanja bila je duga i uglavnom se nije poštovala. Gosti su ovde dobro plaćali za mesto koje je odisalo toplinom i sigurnošću, a menadžer se svojski trudio da obezbedi tu sigurnost. Pored prozora s prednje strane nije bilo

stolova. Umesto njih, tu su bile su razmeštene žardinjere s cvećem. Stubovi od cigle po celoj sali za ručavanje razbijali su prostor, presecali su svaku direktnu liniju pogleda kroz prozore. Utisak je bio i prijatan i skup. Vojska u crno odevenih konobara kretala se tamo-amo između stolova, odnoseći vinske čaše, prazneći pepeljare, stružući kriške hleba i ispunjavajući svaku želju gostiju pre nego što bi je oni i izgovorili. Napolju, na ulici bili su poređani automobili s ojačanim gvozdenim vratima, neprobojnim staklima i oklopljenim podom. U automobilima su bili naoružani telohranitelji koji su revnosno osmatrali ulicu i prozore susednih zgrada zbog moguće opasnosti, prave ili lažne.

Najlakši način da se očisti ovaj restoran sa svim svojim zloglasnim gazdama bio bi pomoću dirigovanog projektila. Bilo šta drugo zavisilo bi od sreće i, u najboljem slučaju, bilo bi nepredvidivo. Nažalost, ona nije imala dirigovani projektil.

Otrov je bio u *bordou* koji će uskoro biti poslužen, a bio je tako jak da je čak i pola čaše tog vina moglo da bude smrtonosno. Menadžer se bio izuzetno potrudio da nabavi to vino za Salvatorea, a Lili se izuzetno potrudila da ga se ona prva dočepa i da udesi da ga uoči gospodin Duran. Kad je saznala da će sa Salvatoreom doći ovde na večeru, dopustila je da se ta flaša isporuči.

Salvatore bi laskanjem pokušavao da je privoli da s njim podeli to vino, ali u stvari on to i nije očekivao od nje.

Verovatno je očekivao da ona večeras podeli krevet s njim, ali bilo mu je suđeno da opet bude razočaran. Njena mržnja je bila tako jaka da se jedva naterala da mu dozvoli da je poljubi i prihvati njegov dodir s nešto topline. Ni po koju cenu ne bi mu mogla dozvoliti da učini nešto više od toga. Uzgred budi rečeno, ona nije želela da bude s njim kad otrov počne da deluje, a što

bi moglo da se desi između četiri i osam časova od ispijanja otrova, ako je verovati proceni dr Špera. U to vreme ona bi bila zaokupljena odlaskom iz zemlje.

U trenutku kad bi Salvatore shvatio da nešto nije u redu, bilo bi suviše kasno. Otrovi bi već odradili najveći deo posla, zaustavio rad bubrega, jetre i delovao na njegovo srce. On bi zapao u jedan težak višesistemski kolaps. Posle toga mogao bi da živi nekoliko časova, možda čak i ceo dan, sve dok mu telo ne bi konačno otkazalo. Rodrigo bi prevrnuo Francusku tragajući za Deniz Morel, ali ona bi iščezla u magli – nakratko, barem. Namera joj nije bila da bude u stalnom bekstvu.

Otrovi nisu bili oružje za koje bi se ona obično odlučivala. Na njega ju je primorala Salvatoreova opsednutost sopstvenom sigurnošću. Njeno omiljeno sredstvo bio je pištolj i ona bi ga upotrebila čak i kad bi znala da bi i sama mogla da bude upucana. Međutim, nije mogla da smisli način kako da dođe do oružja u njegovoj blizini. Da je radila samostalno, možda bi i uspela. A možda i ne bi. Salvatore je preživeo nekoliko smrtonosnih napada i iz svakog od njih je izvukao pouku. Čak ni jedan jedini snajperista nije mogao da dođe u situaciju da ispali čist hitac u njega. Ubijati Salvatorea Nervija značilo je upotrebiti ili otrov ili neko moćno oružje koje bi takođe ubilo i one koji bi se zatekli u blizini. Lili ne bi marila da ubije Rodriga ili bilo kog drugog iz Salvatoreove organizacije, ali Salvatore je bio dovoljno pametan da osigura da uvek bude nevinih u njegovoj blizini. Nije mogla da ubija tako nasumice. U tome se razlikovala od Salvatorea. Možda je to bila jedina razlika među njima, ali zarad sopstvenog zdravlja, ona je morala da je sačuva.

Imala je trideset i sedam godina. Ovim se bavila od svoje osamnaeste, što znači da je više od pola svog života bila ubica i izu-

zetno dobra u tome, pa odatle njena dugovečnost u tom poslu. U početku su njene godine predstavljale prednost. Izgledala je tako mladoliko da gotovo niko u njoj nije video opasnost. Više nije imala tu prednost, ali iskustvo joj je podarilo druga preimućstva. Istina, to iskustvo je i nju istrošilo toliko da se ponekad osećala krhkom poput naprsle ljuške jajeta – bio je dovoljan samo još jedan dobar udarac da je razmrška.

Ili je možda već bila smrskana, ali još nije postala svesna toga. Znala je da se oseća kao da ništa nije ostavila iza sebe, kao da je ceo njen život jedna velika pustopoljina. Bila je u stanju da vidi samo cilj pred sobom: Salvatore Nervi je pukao, a s njim i ostatak organizacije. Ali on je bio prvi, najvažniji, jer je bio čovek koji je izdao naredbu da se ubiju ljudi koje je ona najviše volela. Iza tog cilja nije mogla ništa da nazre, ni nadu, ni smeh, ni sunce. Gotovo da je nije doticala mogućnost da i ona sama verovatno neće preživeti zadatak koji je sebi postavila.

To ni u kom slučaju nije značilo da bi mogla da odustane. Nije imala samoubilački poriv. Bilo je to pitanje profesionalne časti da obavi taj poslić i da izađe iz njega čista. A u njenom srcu je još uvek tinjala sasvim ljudska nada da će jednog dana, pod uslovom da izdrži, taj pusti bol iščiliti i da će moći ponovo da pronađe radost. Ta nada je bio jedan plamičak, ali blistav. Pretpostavljala je da je nada ono što je držalo većinu ljudi da istrajavaju, čak suočeni s najgorim beznađem, i zbog čega je samo relativno mali broj odustajao.

Dakle, ona nije gajila iluzije u vezi sa teškoćama koje su stajale na putu ispunjenja onog što je htela da uradi, ili njenih izgleda za vreme i posle toga. Po obavljenom poslu ona bi naprosto morala iščeznuti, pod pretpostavkom da je još uvek živa. Gazde u Vašingtonu ne bi bile zadovoljne njome ako bi sredila

Nervija. Za njom ne bi tragao samo Rodrigo nego i njeni ljudi. Bila je svesna da se posledice ne bi razlikovale kad bi je uhvatio bilo ko od njih. Prokockala je stečeno, da tako kažemo, što je značilo da je ona bila ne samo žrtvovana – uostalom, uvek je bilo tako – nego je njena smrt čak bila i poželjna. Sve u svemu, to ni u kom slučaju nije bilo dobro.

Ona nije mogla da ode kući jer, u stvari, više nije ni imala dom. Nije mogla da dovede u opasnost ni majku ni sestru, a da ne pominjemo porodicu njene sestre. Kako god bilo, ni s jednom od njih nije bila u dodiru već više godina... Ne, proteklo je pune četiri godine od vremena kad je poslednji put videla svoju majku. Ili, možda, pet. Znala je da su one dobro zato što ih je nadzirala, ali gorka činjenica je govorila da niti je ona više pripadala njihovom svetu niti su one mogle da shvate njen. U stvari, ona nije videla porodicu gotovo punu deceniju. One su bile deo prethodnog, a ona je bila neopozivo u posle. Prijatelji s posla postali su njena porodica, a oni su bili masakrirani.

Od trenutka kad je na osnovu uličnih glasina saznala da je iza smrti njenih prijatelja stajao Salvatore, usredsredila se samo na jedno – da se dovoljno primakne Salvatoreu i da ga ubije. Čak nije ni pokušao da sakrije činjenicu da ih je on poubijao. Iskoristio je taj čin da bi poslao poruku drugima da nije uputno kačiti se s njim. Nije se plašio policije. Bio je nedodirljiv na tom polju zahvaljujući svojim vezama. U svojim rukama Salvatore je imao tako mnogo ljudi na visokim položajima, ne samo u Francuskoj već i u celoj Evropi, da je mogao postupati, a i postupao je upravo onako kako mu je odgovaralo.

U jednom trenutku postala je svesna da joj se Salvatore obraća. Delovala je ozlojeđeno jer je bilo tako očigledno da nije obraćala pažnju. „Oprosti”, izvinila se. „Brinem o majci. Danas

me je zvala i rekla da je pala niz stepenice u kući. Kazala je da nije povređena, ali mislim da bih sutra trebalo da odem tamo i lično se uverim. Ona ima sedamdeset, a stari ljudi tako lako lome kosti, zar ne?”

Bila je to jedna u trenu smišljena laž, ali u njenoj pozadini nije bila samo pomisao na sopstvenu majku. Salvatore je bio Italijan do srži. Obožavao je svoju majku i imao je razumevanja za tu posvećenost porodici. Njegov izraz je smesta postao zabrinut. „Da, podrazumeva se da moraš. Gde ona živi?”

„U Tuluzu”, odgovorila je. Navela je grad dovoljno daleko od Pariza, ali još uvek unutar Francuske. Kad bi Rodrigu pomenula Tuluz i ako bi on rešio da proveri njeno poreklo u tom gradu na jugu zemlje, ona bi za bekstvo imala na raspolaganju samo nekoliko sati prednosti. Svakako, Rodrigo bi vrlo lako mogao zaključiti da je njeno pominjanje Tuluza najobičnije podmetanje. Kako god bilo, taj potez je bio vrlo rizičan. Nije mogla da brine o pretpostavkama i onima koji pretpostavljaju. Želela je da se pridržava svog plana i da se nada da će upaliti.

„Kad ćeš se vratiti?”

„Prekosutra, ako sve bude u redu. U protivnom...”, slegnula je ramenima.

„U tom slučaju večeras moramo da damo sve od sebe.” Žar u njegovim tamnim očima rekao je tačno šta je imao na umu.

Ona nije krila da to nije shvatila. Umesto toga, malo se odmakla i podigla obrve. „Možda”, rekla je mirno. „A možda i ne”. Njen ton mu je kazao da ona nije drhtala od želje da spava s njim.

Ali, njeno povlačenje samo je pojačalo žar u njegovim očima. Pomislila je da ga je možda njena neodlučnost podsetila na momačko doba kad se udvarao svojoj pokojnoj ženi, majci

njegove dece. Mlade Italijanke njegove generacije izuzetno su čuvale svoju nevinost i možda su, prema njenim saznanjima, još uvek to činile... U stvari, ona nije imala mnogo dodira s mladim devojkama iz drugih zemalja.

Dva konobara su prišla stolu, jedan noseći flašu vina kao da je neprocenjivo blago, a drugi kafu. Nasmešila se u znak zahvalnosti kad je kafa bila postavljena pred nju, a onda se usredsredila na dodavanje bogatog šlaga tom napitku, tobože ne obraćajući pažnju na Salvatorea dok je kelner izvodio igru otvaranja flaše i pružanja čepa na mirisanje. U stvari, sva njena pažnja bila je usmerena na tu flašu i na ritual koji se odigravao. Poznavaoi vina su toliko držali do tih rituala. Ona sama to nije mogla da razume. Jedini ritual u vezi s vinom za koji je znala svodio se na njegovo nalivanje u čašu i ispijanje. Ona čak nije htela ni čep da omiriše.

Pošto je Salvatore klimnuo glavom u znak odobravanja, kelner je svečano, pri tom svestan publike, sipao crno vino u Salvatoreovu čašu. Lili je zadržala dah dok je Salvatore muljao vino u ustima, osetio njegov buke, a onda počeo da gustira s odobravanjem. „Ah!”, rekao je i zadovoljno sklopio oči. „Divno!”

Konobar se naklonio kao da je on lično bio odgovoran za izvrsne osobine tog vina, a zatim je ostavio flašu na stolu i povukao se.

„Ovo moraš da probaš”, Salvatore je rekao Lili.

„To bi bila šteta.” Uzvratila je, pijuckajući kafu. „Za mene je ovo prijatan ukus.” Pokazala je na kafu. „Vino, fuj!”

„Ovo vino će ti promeniti mišljenje, obećavam.”

„I drugi su mi ranije tako obećavali, ali nisu bili u pravu.”

„Samo gutljaj, najobičnija proba”, rekao je, hvatajući flašu i sipajući malkice u drugu čašu koju joj je zatim pružio. „Ako

ne pomisliš da je božanstveno, ja te više nikad neću moliti da probaš drugo vino. Kunem ti se.”

U tome je bilo dovoljno istine, jer je uskoro trebalo da bude mrtav. A bila bi i ona kad bi popila to vino.

Kad je odmakla glavu, njegova ćud se ispoljila. Spustio je čašu na sto tako da je zazvečala. „Ti nećeš da uradiš ništa što te ja molim”, rekao je piljeći u nju. „Pitam se zašto si uopšte ovde. Možda bi trebalo da te oslobodim svog prisustva i stavim tačku na ovo veče?”

Ona ne bi pozelela ništa bolje, ali samo da je popio više tog vina. Smatrala je da u jednom gutljaju nema dovoljno otrova da bi se posao obavio valjano. Taj otrov je važio za izuzetno toksičan i ona ga je ubrizgala u flašu kroz čep u količini dovoljnoj za nekoliko ljudi njegovog stasa. Ako bi on besno otišao, šta bi se dogodilo s tom otvorenom flašom vina? Da li bi je poneo sa sobom ili bi izleteo napolje i ostavio je na stolu? S obzirom na visoku cenu tog vina, znala je da ne bi bilo prosuto. To nikako, a možda bi ga popio neki drugi gost ili bi ga podelilo osoblje između sebe.

„U redu”, rekla je hvatajući čašu. Prinela ju je ustima bez oklevanja i nagnula, dopuštajući vinu da nakvasi njene zatvorene usne, ali ne i da prođe. Da li bi otrov mogao da se apsorbuje kroz kožu? Bila je gotovo sigurna u to. Dr Šper joj je rekao da nosi gumene rukavice kad barata njime. Plašila se da bi ova noć mogla da bude vrlo zanimljiva i to na način koji nije planirala, ali to je bilo van njenih moći. Nije čak mogla ni flašom da tresne o pod jer bi osoblje neizbežno stupilo u dodir s vinom dok bi čistili nered.

Nije se trudila da potisne odvratnost koja ju je obuzela u trenutku i žurno je spustila čašu, zatim je salvetom istapkala usne,

a onda je pažljivo presavila taj ubrus kako ne bi došla u dodir sa zatrovanim mestom.

„Dakle?” upitao je Salvatore s nestrpljenjem, iako je uočio njeno stresanje od odvratnosti.

„Kao trulo grožđe”, rekla je i ponovo se stresla.

Njega kao da je udario grom. „Trulo?!” Nije mogao da pove-ruje da se njoj ne dopada njegovo izvanredno vino.

„Da. Ja sam probala njegove pretke koji su, na nesreću, istrulelo grožđe. Da li si zadovoljan?” Dopustila je da se u njenim očima ispolji nagoveštaj besa. „Ja ne volim da me maltretiraju.”

„Ali, ja nisam...”

„Jesi. S pretnjom da me više ne vidiš.”

Otpio je mali gutljaj vina, kupujući vreme pre nego što joj odgovori.

„Izvini,” rekao je obazrivo. „Ja nisam navikao da...”

„Da ti se kaže *ne?*”, upitala je i glumila njega otpivši gutljaj kafe. Da li bi kofein ubrzao dejstvo otrova? Da li bi ga šlag u kafi usporio?

Bila bi voljna da se žrtvuje zarad samo jednog dobro ispaljenog hica u njegovu glavu, a u čemu je ovde bila razlika? Smanjila je rizik najviše što je mogla. Ipak, rizik je i dalje postojao, a smrt usled trovanja bi bila gadna.

Slegnuo je svojim glomaznim ramenima i uputio joj pokajnički pogled. „Tačno”, rekao je, pokazujući joj nešto od svog čuvenog šarma. Umeo je da bude vrlo šarmantan, kad bi hteo. Da nije znala ko je, mogao bi i nju da osvoji. Ali stajala je pored tri groba u kojima su bili posmrtni ostaci dva bliska prijatelja i njene usvojene kćeri. Mogla je filozofski da zaključiči da je u tom poslu smrt prilično uobičajena stvar. Averil i Tina bili su upoznati s rizicima kad su se uključili u igru, kao i ona uosta-

lom. Trinaestogodišnja Zija je, međutim, bila nedužna. Lili nije mogla da zaboravi Ziju, niti da oprost. Nije mogla filozofski da gleda na sve to.

Tri sata kasnije, kad su natenane pojeli obrok i kad se konačno cela flaša vina bućkala u Salvatoreovom stomaku, oni su ustali da idu. Samo što je prošla ponoć. Novembarsko noćno nebo je sipalo i kovitlalo pahuljice koje su se topile pri dodiru s mokrim ulicama. Lili je osećala mučninu, ali to je pre moglo da bude usled preterane napetosti, a ne zbog otrova za koji se smatralo da mu je potrebno više od tri sata pre nego što počne da deluje.

„Mislim da mi je nešto što sam pojela naškodilo”, rekla je kad su se našli u kolima.

Salvatore je uzdahnuo. „Ne moraš da se pretvaraš da ti je loše kako bi izbegla da pođeš kući sa mnom.”

„Ne pretvaram se”, uzvratila je oštro. Okrenula je glavu i zurila u pariska svetla koja su promicala. Bilo je dobro što je popio sve vino zato što je bila više nego ubeđena da bi on mogao da je otpiše kao izgubljen slučaj u svakom pogledu.

Naslonila se glavom na jastuk i sklopila oči. Ne, to nije bila napetost. Muka se pojačala u trenutku. Osetila je kako joj raste pritisak u dnu grla, pa je rekla: „Zaustavi auto, muka mi je!”

Vozač je nagazio kočnicu – prosto neverovatno kako ga je ta naročita pretnja navela da spontano uradi nešto što je bilo protivno onom što je vežbao – a ona je otvorila vrata automobila pre nego što su se gume zaustavile, zatim se nagnula napolje i ispo- vraćala u kanal. Osetila je jednu Salvatoreovu ruku na leđima a drugu na svojoj ruci kako je pridržava, iako je pazio da se ne nagne suviše napred i nađe na zamišljenoj liniji vatre.

Pošto su joj grčevi ispraznili stomak, ona se zavalila nazad u kola i obrisala usta maramicom koju joj je Salvatore u tišini dodao. „Izvini, molim te”, rekla je i zaprepastila se pri tome kad je čula kako joj glas zvuči slabo i drhtavo.

„Ja sam taj koji bi trebalo tebi da se izvini”, rekao je.

„Nije mi palo na pamet da si stvarno bolesna. Da li bi trebalo da te odvezem lekaru? Mogao bih da pozovem svog ličnog lekara...”

„Ne, sada se osećam nešto bolje.” Slagala je. „Molim te samo da me odvezeš kući.”

Učinio je to uz mnogo zabrinutih pitanja i obećanje da će ujutru prvo nju da zove. Kad je vozač konačno počeo da usporava zaustavljajući se ispred zgrade gde je iznajmila stan, ona je potapšala Salvatoreovu ruku i rekla: „Da, molim te pozovi me ujutru, ali nemoj da me poljubiš. Mogla bih da zakačim virus.” S tim zgodnim izvinjenjem ona je ogrnula kaput i požurila kroz gust sneg ka svom ulazu, ne osvrćući se za autom koji je odlazio.

Ušla je u svoj stan i sručila se u najbližu stolicu. Nije bila u stanju da zgrabi svoje stvari i pohita na aerodrom kao što je to prvobitno isplanirala. Na kraju krajeva, možda je ovako najbolje. Dovođenje same sebe u smrtnu opasnost bio je najbolji od svih alibija. Ako bi se i ona razbolela usled trovanja, Rodrigo ne bi sumnjao u nju, niti bi ga interesovalo šta se dešava s njom posle oporavka.

Smatralo bi se da je preživela.

Osetila se veoma smirenom dok je čekala ono što će se desiti, ma šta to bilo.